

Наш Фэльетон.

Будзённыя зявы.

Калі хочэ хто, хай прынажджае к нам у Г* і падзвеуцца, як дэлікатна, дрыгаючы нагамі і круцячы галавой (ад хвасьпі,—казаў адзін ла злосыці), ходзіць па вуліцы макады наш паліцэйскі надзірацель патораго больш у горадзе завуць „памідорам“, бо бязвусы і румяны твар яго запрауды надта падобен да памідора.

— Цікавы хлапчук, ёсьць што паглядзецы!

Яго бацькі—простыя, вясковыя людзі—„выучылі“ яго, і ён,—празакават малы!—дагадаўся, адрокся ад іх.

Дый якже: ён выйшоў у панства, а яны што? „мужычко“... На тое—навука... Як-жэ яму, скажем, прызнацца, ідучы пад ручку с паненкай, што на сустрэчу у белай сермяжцы цюхціць яго бацька?

Ен чуць чуць акончыў двохклясовую школу, але куды?.. Хто-ж гэтаму дасць веры? Хіба ён сам на помніць, ці выдумаў, што вучыўся у Магілеві у гімназіі. Ат!

Яму стыдна мо, што ён вышыў з вёскі, ну дык жэ беражыся,—о, селянін!—калі ты не паспееш парою саскачыць парад ім на бок тротуара... Лепей знімай шапку хутчэй і гні мужыцкую шыю сваю, можэ цэл астанешся, калі дасць міласэрны Бог.

— „Гэта чэлавек з народа і беларус“—напекае мне вочы ім адзін вольнадумец.—„Бяз гною хлеб на родзіць“,—кажу я, каб ходзь аткаснуліся ад мене...

* * *

Кірмаш—лепшае месцечка, дзе можна прыслушапца к народу, пачуць яго думкі... Пойдзімо... Во зірніце, а то не, паглядзіце: ідзеца панікі самавіты дзядзька з маладым хлапцем, гамоняць...

— „Ты мяне, Іванька, не стыдайся. Што мой браценык старымі строжнікам, дык ты на тое

не дбай. Мы ад гэтага не згардзіліся, як-бы іншыя, не запанелі. Ты прости хлапец, сароміцца—сцініцца табе нас німа чаго?.. Ну што, паслушалі? Вам стыдна, можэ глядзець на самавітага дзядзьку? Як сабе ведаецце.

Я ўжо, паночки, не дзяўлю, што „наш“ дэпутат з дэпутацкае лаўкі трапіў у іркуцкіе стражнікі. Каму на люба выйсці у людзі?...

Максім Беларус.

Атказ на многім.

(Пісмо у Редакцію).

Мінү ужо год, як былі надрукованы мае дзяве стацыі „Як на стыдна“ і „Аглініцеся“, с прычыны каторых я тады ж атрымаў колькі пісем з дакорам, але во, сягоння, як адгалосак пратэсту некаторых зачлененых мной асоб, атрымаў, пісьмо, мабыць, апошняе запозненае, на каторое, ды разам с тым і на раней атрыманніе я пастанавіў зара атказаць.

«Як на стыдна», «Аглініцеся» напісаў я на дзеля таго, каб заліпіць гразью простарадонага вучынца, утапіць яго, а каб разбудзіць яго, ажывіць мёртвые сілы.

Меў я на увазі толькі вядомую кучку ітэлігенціі, старые-ж вучынцы, каторые, трэба, сказаць, даўно ужо там не паказываюцца, збіраліся у кружкі, пеялі, ігралі на музыкальных струмэнтах, і болей або меней разумна праводзілі час, і былі яснай плямай на чорным фоне мястечка. Іх я не датыкаў. Аб іх асталіся у мяне прыятныя успаміны.

Адзін пішэ, што я адзінок, што хіба толькі у табары „зуброў“ знайду сабе аднадумцоў, каторые павінны цешыцца з гэтага.

Дзеля свайго спакою я лепей зрабіў-бы, каб прайшоў міма, не зварнуўшы увагі, тады б ні стануў паміж двух агнёў.

З аднаго боку не бачыў-бы вышчэрэнных зубоў шакалоў і недаў-

ніцаючых разюшэніх, напраўдзі добрых асоб, з другой — сирдзітых поглядоў і вострых рагоў „зуброў“.

Ці-ж заклік да падняцця культуры мас цешыць „зуброў“? Яны рады тым, хто на мяціць стаячага балота.

У канцы «Аглініцеся», каторая вышла с падрэзанымі крыльямі, так, што німа нават гармоніі паміж некаторымі часцямі, гэта агульны погляд на сучасную вузка-праграмнасць вучынцаў, на служыць „зубрам“ дзеля таго, што тут ізноў кліч, і усюды: на сьпі, не дзярънос, працуц і гэтым дасі шчасльце абязделенным.

Але ведама было-бы съмешна несправядліва, каб увесі гэты цягар звалілі на плечы вучынцаў. Уся інтэлігэнція павінна ясніці яго. Іду-чы да гэтай мэты я напісаў „Душы“ (з жалезна-дарожн. жыцця) каторые пасылаю у Рэдакцію.

Не забыліся аб маім атказе, і гэта успомнілі.

Признаюся, калі яго пісаў, то думаў, што хто небудзь апрача напа, яго прачытае.

„Поп“ кричаў, застрэшыў бацькоў, мне стала шкада іх, я прымусіў замаўчыць яго, сваей атповезьдзю загнаў у «тупік» называўшы яго між радкамі тым, чаго ён быў варт. Зразумела, што патрэбен другі спосаб для змагання з забабонамі фанатизмам.

Мікіта Абрамчык-Мінаев.

Многа сіл маладых...

Многа сіл маладых
У грудзях у маіх,

Як прастору у полі.

Німа рады адно

Адчыніць ім вакно

І даць поўную волю!

Я-б тады ў адзін міг.

Дабыў щасльце для ўсіх

І дабыў-бы ўсім долю...

Цішка Гартны.

Надзея.

Праходаць ноч, за ёю дзень
Ідзе сваю чарадою

І гоніць ночы сумы ценъ,
К жыццю ўздымае ўсё жывое.

І кожны раз, дзень новы я
С трывогай ў сэрцы сустрэчаю,
І жджэ с тугой душа мая
Чаго?—я сам ні знаю.

І жду я кожны Божы дзень,
І душу мne надзея грэе,
А дзень міне і почы ценъ^н
На сэрца съмерцю мне павеє,

А толькі ўздымца зара,

І сонца першы луч зайграе

З душы спадае боль—гара

І зноў надзея ажывае...

М. Аrol..

Аб усім па троху.

1600-летняя гадаушчына хрысьціянской веры.

У гэтым гаду будзе роўна 1600 гадоў ат таго часу, як цэсар Константын Вялікі признаў хрысьціянства пануючай верай. С прычынам гадаушчыны признальня хрысьціянства пануючай верай папеж выдаў загад па усіх каталіцкіх старонках съвятаваць гэту гадаушчыну. У с. Сынодзе паднялі пытаныне аб съвятаванні гэтай гадаушчыны і у праваслаўным съвеце.

Аб эміграцыі.

Даўно ужо міністэрство торгу манілосі урэгуляваць эміграцыю (церэсяльне у чужыя краі) і вось у канцы апрацавало праект за ону каторы будзе пададзен у Гасуд. Думу. Новы закон забараняе агентам нагаварываць людзей на эміграцыю. Пашпарты будуть заменены на асобные квіты, каторые будуть выдавацца на 5 гадаў. Перэвазіць эмігрантоў пазволена будзе толькі такім таварыствам, каторые паложуць 100 тысяч залогу. Білеты будуть прадавацца толькі ў кантратах, каторые будуть мець на гэта асобнае пазваленіе. У пагранічных мейсцах будуть пааткрываны

ты грах робіш, а ты у царкву ходзіш, а ты не саромішся, а ты людзей не уважаеш, а ты сам сябе і мяне не шануеш, бо гаварыць, як у тваём стане сълед на хочаш? Кажы ні кажы, што ти ей на гэта скажеш?! Кажы ні кажы, што і Бог адін, што і Матка Боска, і пан Езус, адны на увесь свет, яна ўсё сваё. Ты ей слова, яна табе два, ты ей два, яна табе троі. Дык пан Шабуневіч ніколі дзёгіа не спрэчаўся калі жонка пачынала аб веры.

Але калі Янова прычэпіцца да яго за «простую» гутарку, тутака пан Ян, не уважаючи на свой спакойны, па бацьку наўшыцкы, характар, ніколі на ўступіць. Тутака жонка з ім нічога на зробіць. Упрацца, як вол калі стайні і ні туды, ні сюды. Йшчэ пацкелівае часамі з яе „польскай“ мовы: Я в огородзе полем грэанды, а мой Янка сюды, тэанды, ах Ясенчко муй коханы дам паясэз прэтыканы... Ды йшчэ гэтак усъміхаецца, што пані Яновай вочы выскачыць гатовы са злосыці. Больші разоў быў я сам съведкам гэтых спрачак. Нават заслужыў я иміласць у Яновай. Бо калі здаралялася мне папасці да іх за судзьдзю, дык і асьцергалаўся, і ўё, але заўсёды судзіў у карысыць му жа. Прызнаціся, тады мне на соладка было пад яе вока, Звесці гатова.

II.

Ну але і ва вайне ёсьць замірэнні і на морыагода. Пануюць яны і ў гэтае сямейцы часамі. Тады—Божа мой—на трэба лепшай пárny на съвезді. Проста радасць бярэць, як убачыш якую пárnu Бог злучыў. Адно аднаго слухае і паважае, адно другому стараецца дагадзіць, гукаючы паміж сабой лагоднен'ка, мілен'ка—глубкі дны годзі! Пан Шабуневіч седзючы ля вока, што у агарод выходзіць, пры сваім варштаці і муркаючы, як кот, пад нос сабе якую небудль пеўнью падышвае дратвай перады, што падбівае падноски на чэрвікі. Пан Янова, як тая курка, туж пад ваконцам у гародчыку полець грады і выбіраючы па каліўку зяло, не-не ды адверненца да чэлавека: „а падзівіся Ясечка як бурачкі узышлі, ніводнае зернятка не праща!“

як спраўдзі бурачкі узышлі, і цыбулька паперылася, і расада абмацаўшыся зелянне.

— А ведаеш, Каруся, здаецца бурачкі гэтата, крыху густавата сідзяць!

— Але! Заўтра я бацькіні згатую на абед.

— Добра. Люблю я зеляніну! Гм... а як-ж у нас абед сягоньня?

— Абед гатовы. Віця прыбяжыць і зараз есці будзем.

— Час, час,—у жываце ужо нешта пабурківаець. Праз поўгадзіны прыходзіць са школкі. Віцька—едынак і улюбенец панства Шабуневічаў, пястунчык матчын, і гордасць бацькі і усе седаюць за стол. И прыстале дух згоды чуецица як вайцепі. Бацька с сынам аж пачырвянеюць ад натугі, стараючыся дагадзіць матцы, а яна, як тая ластавачка увіхаецца калі стала, Падлівае у талерку гарачай стравы, то аднаму, то другому, падсоўвае хлеба, просіць есці, каб снты былі. Віця апаведае аб чым казалося у школцы. як вучыцель пакараў якога небудзь з вучнёў, што спаткаў ідуши у школку і адтуль.

У Віця разумная галоўка. Сам бацька часам, як роўнаго сабе плясьніе яго па плячу і кажэ: „Ты сынку, пойдзеш далёка! Хай ужо мы з маткай без жаднай адкукації, а ты будзеш мець. Выучым цябе на доктара, або на інжынера...“ Гэта Янова заўсёды устрэнчыцца. „Не, лепі на ксендзіа...“

А бацька на гэта: „ні хачу, каб ён ксендзом быў. Памятай ты маци, што пад старасць і нам да памагаць трэба будзе. А ад ксендза дапамога кепская, Дый якая табе ахвота сваё дзіця ад сябе адлучыць? Я хачу-бы, каб сын на маіх ваках быў, а яна ўсё не!“ Ну, Янова адпіраецца: „Я хіба кажу?! Хай сабе і доктарам будзе, Як лепі!“

— От жэ-ж! А ты, сынку, як кажеш?

— Я, татачка, хачу у чужыя краі паехаць. Вельмі цікава, як тама са людзі жывуць.

— «От табе і маеш! Маци с хаты выпраўляецца і сам уцячы хочэ. „Эх, вы!“.

— „Калі я казала, каб ішоў с хаты?“

— „А не...“

Але спрэчка гэта ніколі далёка пры добрым гумары на зойдзець. И згода пануе дзень—у дзень, аж пакуль узноў як неб

канторы праз каторые эмігрантам будуць стараца работы. У гарадах, праз каторые будуць праежджаць эмігранты, будуць пааткрываны для апекі над эмігрантамі асобныя канторы. Адным словам праект закону падта пекны, каб толькі ён быў і у жыцці такім, як на паперы, то ужо было-б добра.

З Беларусі і Літвы.

ВІЛЬНЯ.

Адміністраціуна высылка.

Арэштаваны у восень мінуўшаго году інжэнер Доманскій, сэкрэтар беларускай сельска-гаспадарскай газеты «Саха» аграчон Сакалоўскі і пяцера работнікоў сасланы на пасяленчына на 3 гады кожны.

Ахвяра хуліганшчыны.

Хуліганшчына у гуці «Залесьсе» (Віленск. губ. вілейск. пав.), дзе працуе колькі сот чалавек, дасюль вядомая па троху, цяпер дала сябе знаць ва ўсім сваім харастве. Прывёз яе у гуту вядомы чытачом «Н. Н.» (гл. № 25 1912 г.) Васіль Якубоўскі. Як ужо ведама, ён скрываўся ад суда, а цяпер ізвоў варнуўся ў бацьком, але з лепшай эдукацыяй, чым уперед. Да яго прылучыліся вядомыя ва ўсей гуці і ва ўсей ваколіцы буяны і разбойнікі: В. Е. і В. В., каторым выбіць каго, ці дзе пабіцца, вілікая радасць. А злачча меўшы такога таварыша, як В. Я., яны задумалі адзін раз паказаць сваю рызыкту. 30 студня, кончыўшы у ночы работу, яны без дай прычыны напалі на І. С. і крапка яго забілі. Эта хлопец, каторы нікому нічога благога не зрабіў, съветлы і добрага сэрца. Калі за гэтага хлопчика сказаў адно слова Ф. З., то і яго спаткала тое самае: яго гэтак сама забілі да паўсімерці; хлопец такожэ ціхі. Трудна сабе ўяўміць, з якім зверствам білі яны людзей. Пачалі яны біць у трох, кім прымкнулі другіе буяны, каторых што раз боўлей знаходзіцца у гуці, пачалі лётаць палкі, разлегацца удары і кри-

кі «бій яго! бій яго!» патрэсалі сумны грамадны будынак гуты.

Назаўтрае гэтые хуліганы завялі вечарынку на кансыль гуты (на каторай, на вялікі стыд, быў адзін съватлівы чалавек), сабралі дзеўчат, купілі шмат гарэлкі і началі танцаваць, а пасля, напішыўшы гарэлкі, біцца паміж сабой. В. К. і В. В. началі біць Якубоўскага. Хтось ваказаў матцы яго, тая прыбегши начала бараніць сына, а ён ужо лежаў прыбиты. Якубоўская відзочы, што сына хочуць дабіць, павалілася на яго і сваім матчыным целам хацела закрыць яго ад съмерці, але Кучка скліўшы палена ударыў нещасную кабету разоў пяць па галаве. Раны вельмі цяжкіе, так што кабета праз суткі памерла. Убійцу арэштавалі, будзе съледства.

Будзе съледства! Але тым налеткам на вернуць матку, каторую так нагла атабралі бяздушныя зверы-убіўцы. Ці памятаў Кучка, забіаўчы сваю ахвяру, што ён робіць? Ці здрыгнулося яго сэрце ад енку дзяяцей-сірот? Ці корчылося-б яго сэрце жаласцю, відзочы сіні, пабіты труп маткі? Мусі не! Затое з агідай адверненца ад убіўцы кожны чалавек, у сэрцу катораго ешчэ не замерло пачуцце прауды.

В. Явар.

МІНСК.

Выбары у гарадзкую думу.

Гарадзкі галава Хржонстоўскі відзеагітацію сярод выбаршчыкоў проці аднаго са сваіх конкурэнтоў, астаўнога генерала Голееўскага, вінавацічы яго чуць што не ў безграматнасці. У страха вочы вілікі: Хржонстоўскі, ведаючы сваю непопулярнасць, біцца нават чорносценінага кандыдата. Абодвы гэты кандыдаты, папраўдні і маюць міру сярод жыхароў горада і аб двух староніцаў культурна-прогрэсіўной партіі, гэтак сама, як старовіца і партіі каторая пад кіруваннем Амброшевіча і Пекарскага.

Хржонстоўскі спужаўшыся таго, што выбаршчыкі раздрабіліся на пары, выдумаў вінагратны спосаб:

узяць с кожнага спіска па колькі віднейшых людзей і паставіць іх кандыдатамі у гласніе.

Съмешна, тады ж галасы ешчэ больш разабицца!

Культурна-прогрэсіўная партія будзе группавацца каля доктара Яноўскага, Лейбмана і Ульянова, адవаката Дземідзьскага-Дземідовіча і другіх.

І мой камень».

Кафедральны прафесар о. Шавскі падаў у суд на газету «Руль» за корэспандэнцыю з Мінска «Банкет у прафесара о. Шенца», с прычынай, што наградзілі яго ордэрам. У гэтай корэспандэнцыі было напісаны, што о. Павскі падпішыўся скажаў «начніся у Мінску пагром, і мой камень будзе кінут першым»... «Руль» у съведкі выставіла між іншымі, быўшага вікарнага епіскопа (цяпер Одесскага) Іоана і члена Гас. Думы ад мінскай губерні, свяшч. Якубовіча. О. Шавскі выставіў съведкамі сэкрэтара консисторыі Подашевскага, свяшч. Шенца, свяшч. Очаповскага, консисторскіх канцлерыяў і др.

Рэвізія.

Зрабілі рэвізію мінскага жаноцкаго духоўнага вучылішча. Рэвідаваў сінодальні чыноўнік. Усё аб чым мы пісалі пацьвярдзіліся: знайшлі процыму клапоў у пасыцельнай бялізвіні вучыніц, заншэнні кашулькі, благую юду і др. Зварнуў увагу на гэта сам. еп. Мірофан. Начальніцу вучылішча Эксе скінуць.

Мешчансіе справы.

Член мішчанская управы Модзейскі падаў губэрнатару жалабу, у каторай ён председацеля управы Філіповіча і члена управы ад жыдудаў Дворкінда («курлоўскага» стаўленіка, каторага крапка бароніць Мінск. «Русск. Слова»), вінавація падлогах пры раздзеле грамадзянскіх сум. Цяпер па гэтай справе робіцца дазнаньне. Усяму благому, рана ці позна бывае канец!

Мікола Камароўскі.

Суд.

У судзе у Мінску разбралі спраvu мэханіка Шкуніцкага, 20 гадоў.

Яго вінавацілі у тым, што ён забіў аграбіў Чарскага, на аграбленне гроши устроў банкет у вясёлым доме; тут забіў лядашчу дзеўчуку і пасыляўшы ў Гомель. Шкуніцка засудзілі у катаргу на 13 гадоў.

Нешчаснае здарэнне.

У вёсцы Корсакавічы (Барысоўская гавета, Зэмбінскай воласці) 24 студня было вос якое здарэнне: жыхары вёскі Корсакавіч, двух братоў, паехалі вазіць калоды на берэг к раце. Палажыўшы на каркі дзяве калоды захацелася палажыць ім і трэцю; сталі яны класыі камель калоды на каркі у двух разам; палажылі добра. Тады малоды брат катораму было 17 год упёрся грудзьм і стаў прыдзержываць камель калоды, каб не звалілася с карку, а старшы брат узяўшы калок стаў падважываць вяршыну. Гэтым часам калода вазімі ды скруціся; падвярнула пад сябе меншака. Старшы брат спужаўшыся на стаў калоды падымыць, але стаў сънегам яго церці; пакуль людзі прыбеглі і адварнулі калоду, то дасталі яго чуць жывога. Грудзі яму былі паламаны і трохі хваціла галавы; праз гадзіны дзяве сканаў.

Шпот.

Магілеу.

Таварыство цвярзасці.

Жыхары мястэчка Горбава звярнуліся у губэрнскае упраўленне с просьбай зацьвердзіць таварыство цвярзасці.

Не глядзелі-б вочы...

У вёсцы М. Б—цы (Мсціслаўская гавета, Магілеўск. губ.) жаніў Пятрок Сілачонак свайго сына Ляксея. К свадзібе прывёз яму швагар ажно дзяве чверці спірту—адгону («ханджы», як кажуць у нас), частаваць гасціць, «каб бывалі часціці».

І ужо нашто ласуны да гарэлкі нашы старыкі, але піць гэта съмардзячае зельля неяк пасароміліся, ці можэ пабаяліся, каб не захварэць. Нават заядлы п'яняцца, Піліц Шнапскі, пачаў сварыцца за гэткі «пачастунак», казаў, што калі яя пры-

можна было і забыцца. Хадзем, хадзем! І пачягнуў мяне у той бок, куды сам ішоў і куды мне было якраз па дарозі.

Абрадаваўся і я спаткаўшы дарагога прыняцеля. Распытываўся аб усім; цікавы быў ці не пераканала пана Шабуневіча жонка на сваю старавану. Але не. Жонка сваей грызьвей зрабіла толькі, што пан Шабуневіч цяперака ѹшчэ большы патрют. Заахвоціўся ён да чытаўніка, а злачча гэткіх кніжак скуль мог больш узяць доказаў сваей спраядлівасці; зрабіўся вайшчырайшым чытачом беларускай газеты і пазнаўшы багата чаго новага, ешчэ другіх навучае. Кінуўся у палітыку, старавану, бегае, палавіну сваей вуліцы цягнець за сабою і, здаецца, знайшоў, чаго усё жыццё ўшукаў.

Але у апошніх часах спаткала пана Шабуневіча колькі цяжкіх неўдач. Як ві плакаў чэлавек, апаведаючы аб гэтым. «Ведаецце, былі гэтыя выбары у земства. Палязлілі нас тутэйшых жыхароў на куры. Як ѹшчэ у пятухі не прыдзялі, а толькі у куры. Ну, я проста яя ведаю што рабіць. Маю права выбіраць, цэваз у мяне ёсць, а да каго кінешыся? Запісалі мяне у польскую куру, а я кажу: «дзякую вам, я ужо лепей у жыдўскую пайду, калі вы мяне беларусам на лічыце, або і саўсім на пайду. У жыдўскую ведама мне ня можна, але гэта я ужо са злосці, ведаецце. А жонцы гэтая крыўда, як лазанка з макам—от, кажа, табе і вучонны твае, і беларушчына! А вот жэ вучонны знайшлі я, га?!». Ну што ты ей дурной?! Я ужо і спрэчца пакінуў, маучу.. Потым ізвоў выбары у Думу. «Ну гэта, думаю, ві папушчуся». Узяў я кніжку, ёсць у мяне гэтак добрая книшка! надта добрае аб нас у ей пішэцца і пайшч. Прыйшоў у гарадзкую думу. Кажу, я такі то і такі то, ці мяне запісалі на выбары? Паглядзелі у сънскі: «а вы які веры?»

— Кітапіскай атказываю.

— Ну дык вы гэта у польскую куру за пісаны.

— Як, кажу, а чаму не ў беларускую? съмлюцца шэльмы: «бо такой, кажуць, віма, а ёсць праста руская, калі хочэце туды, то ѹшчэ можна».

— Дык я-ж, дзякую вам ві ресеяц, ні паляк і на жы! Як-жэ беларускай куры німа?

— А вы кітапіск?

— А ўжо-ж!

— А мы усіх каталікоў у палякі...

— Дык і эта, крычу, жонка не разумней судзіць і паказываю ім кніжку—от, палядзіце, як гэтта пішэцца!

Па прасілі не крычаць у прысціцві «а, кажуць, што вы кніжку паказываеце, дык у нас у паперах саўсім іншай пішуць, але! бывайце здаровы, бо німае часу!» — «каб вас, думаю! хіба мяне маці дзеля вашых папероў раздзіла?»

А жонка ізвоў рада: хай цябе, праста сам сабе ні рад, ані свайму жыццю. Тутка віўдача, у хадзе адна згрэзота, эт! Можэ вы ведаецце, калі гэта усё зменіцца?

— І учёrsя у мяне вачамі чэкаючы ці ні дам я часамі якой рады, якой пачехі.

Але я што ведаю? Будзем чэкаць, а пакуль што будзем рупіцца, каб больш нашых, «тутэйшых» не хадзілі пісацца у гэтыя куры. Як пачнем дакучыць кожан раз, як будзем прыходзіць што раз усё большай грамадою с кніжкай, у якой «надта добра пішэцца аб беларусах, тады можа, ды і пэўне нешта будзе».

— Праўда, праўда вішы, які пішэцца! Зробім сабе сънта. Калі мяне скрунула, што як хлопец які бегаю, то і зусім тое будзе. А ведаецце што? — і пан Шабуневіч азірнуўся ці хто не падслухівае, ведаецце у мяне ёсціка думка і ханджы-бы яе з'істніць. Добра было-б зрабіць у нас вешта кшталтам школкі беларускай. Чытаць, пісаць і крыху гісторы. Га? як на вашу думку? Хата у мяне знайдзеца, а вы мо-б былі настаўнікам. Гадзіны дзяве у дзені. Гм? за ходзіць да мяне пагамонім лепей.

Але мы ѹшчэ падыўшлі да таго двара дзе ж мой прыяцель і я пайшчыўся зайсці да пана Шабуневіча і пагаварыць, як сълед агэта важна! справе падаў яму на прашчаньне руку. Ен зноў сісніў яе што аж захрусьце а-казаўшы ѹшчэ раз «прыходзі-ж пан», пайшоў сабе да хаты вясёла ступаючы моцнымі абсамі па трохуару.

Прайшло колькі дзён і я ѹшчэ нікі сабраўшыся пайсці да пана Шабуневіча, зноў спатыкаю яго на вуліцы. Ен налетае на мяне, як каршун на голуба.

— Ага! Чулі?

